

SISKA PÉTER
Neküia

A régi ház előtt áll,
integet felém
a harminc évvel ezelőtti
nyárban, a fekete-
fehér, örök
napsütésben.
Mondani akar még
valamit, valami
fontosat,
mielőtt felébredek,
de a szavak
helyett már csak
harangszó
jön ki a száján.

Profán geometria

Még zárva az ajtó.

A mellettem ülő
öregasszony arcán
a megsemmisülés ábrái:
örvénylenek
a ráncok. Lassan.
Kérlelhetetlenül.

A nyári éjszaka forró levegőt
és rovarokat öklendezik.
Feltámadunk.